

Δείγματα γυναικείας καλλιτεχνικής ανάζητησης

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ «ΧΑΠΕΝΙΝΓΚ»

ΕΝΑ «χάπενινγκ» μέσα σε μία γιγαντιαία γυναικεία μήτρα... Γιά ένα τέτοιο μοναδικό θέαμα δε μας συγχωρεθεί ή μικρή καθυστέρηση της παρουσίας του. Πρόκειται γιά τά «δρώμενα» της Λήδας Παπακωνσταντίνου, πού παρουσιάστηκαν πριν λίγος καιρός στη γκαλερί 3, σε «σκηνικό», πού λειτούργησε και σαν εικαστικός χώρος, της Γιάννας Τσιώμη (περιορισμένο τοπίο), και της Λήδας Παπακωνσταντίνου (βολό τοπίο).

Τό «περιορισμένο τοπίο» ήταν ή είσοδος, αυτό πού οδηγεί στο όνειρικό: Τό ανεξερεύνητο μυστηριακό χάος, τό εικαστικό «βολό

ΤΟ ΘΕΜΑ
της 4ης

• Ιδέες
• Σκέψεις
• Έρευνες

τοπίο», αυτό τό αντίκειμενο τού αρχέγονου πόθου και συνάμα φόβου, έλεος και απώθησης των αντρικών φαντασιώσεων. Έτσι όπως θά μπορούσε να τό εμπνευστεί μία γυναίκα, σαν δικό της όνειρικό τόπο. Κι' εμείς στριμωγμένες και στριμωγμένοι μέσα στην τεράστια μήτρα, την αναπαράσταση τού έσωτερικού μας «ταμπού» ζήσαμε ένα γυναικείο όνειρικό ταξίδι. Ένα πλέγμα από διώματα, μύθους άπωθημένα και πόθους...

Ό μονότανος, άπειλητικός ήχος μιας πλεκτομηχανής... Τράμ - τάμ - τάμ - τάμ, τράμ - τάμ - τάμ - τάμ... Ένα κοριτσάκι κάθεται σ' ένα πάγκο ντυμένο στά κατόλευκα. Πίσω από κάποιες πυλές της παράδεισης σπηλιάς, στό ρυθμό της πλεκτομηχανής, (πού χειρίζεται σχεδόν μέ όργη ή Λήδα κρατώντας τά ήνια της παρά-

στασης), ξεπροβάλλουν δύο καμπαρντινοφόροι. Ένα βιολι παίζει μελαγχολικά. Τό βίαιο όνοιγμα των καμπαρντινών τραυματίζει άνεπανόρθωτα την άσπιλη εφηβεία. Έπι στρόφικη... επανάληψη...

Ό κίνηση των δυό (Άγγλων χαρευτών) ύπέροχη. Στο βάθος μία ομάδα από γυναικες άσχαλει τι μέ τις άτέλειωτες δουλειές της γυναικείας μοίρας. Γένθουν τ'σως, μετακινούν αντίκειμενα, ή τρίβουν κριθαράκι σε ταψιά... ό ήχος τού βιολιού κι ή μπαλαρίνα. Οι άντρες την άγγίζουν, την κουρδίζουν, τη στριφογυρίζουν. Υπακούει μέ τό κουκλίστικο θλιμμένο της χαμόγελο. Ό ώραια διαβάζει Βίπερ Νόρα, «...και τότε ό Τζιμ την έκανε δική του άνάμεσα στά τριανταφυλλιάς τού πύργου της θείας "Αδέλας...". Μνημονεύει τις "Ιουλιέτες πού πέθαναν από έρωτα, εκείνες πού περίμεναν κεντώντας πίσω από ένα παράθυρο, τη ζωγράφο πού έχασε και τή δυό της παιδιά... Ό ώραιος έξουσιαστής στό βόθρο του πίνει σαμπάνια. Υπομονετικά ή λευκή άτίθαση μικρή τού σπάει κάθε ποτήρι πού φέρνει στά χείλη του. Ψύχραιμος εκείνος συνεχίζει πάντα τις

προσπάθειες μέ νέο ποτήρι...

Τράμ - τάμ - τάμ - τάμ, τράμ - τάμ - τάμ - τάμ, οι επιδείξεις έρχονται και ξανάρχονται, μέχρι πού θά μας ίσποκαλύψουν αυτό πού κρύβουν μέσα άπ' τις καμπαρντινες τους: δύο καθρέφτες πού γυαλίζουν άπέναντί μας προκλητικά... Ό μικρή θά εκδικηθεί και μέ τό σφυράκι της θά τους σπάσει.

Πρωτότυπο και θαυμαστό σαν συμβολική σύλληψη τού χώρου, και άψογο σε ρυθμό τό «χάπενινγκ» της Λήδας, σαν «βολό τοπίο», σε δεύτερο επίπεδο εκφράζει και τη σχέση της, σ' αυτή τη φάση, μέ την ίδια της την γυναικεία καλλιτεχνική αναζήτηση: «Θέλησα να δώσω και την άγωνία και την επιθετικότητα και τρυφερότητα και τις άμφιβολίες μου... Αύτες οι άμφιβολίες άνταποκρίνονται ίσως στή φεμινιστική άμφισβήτηση πού γράφαμε και παλιότερα, όπου, δε μου συγχωρεθεί ή αυθαίρετη παρέμβαση, ή γυναικεία έκφραση αναζητά πιά μία πιά «γενναιόδωρη», (πού συνάμα είναι και πιά επαναστατική) πιά όλο κληρωμένη και πιά έρωτική προσέγγιση...

ΜΑΓΔΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ